

litetsafregning af mælk, hvormed fællesskabsreglerne på området er gennemført.

Til § 39

Bestemmelsen er en videreførelse og præcisering af kødlovens § 2, stk. 2, 1. pkt., idet henvisningen til lovforslagets § 7, stk. 2, er medtaget for at understrege parallelliteten til denne bestemmelse, som er grundlæggende for fødevarerens sikkerhed. I forhold til den gældende bestemmelse er udtrykket »slagtemæssig behandling« medtaget for at understrege, at den også dækker afhændelse af nedlagt vildt.

Hjemlen til at fastsætte regler på området, som er fastsat i kødlovens § 2, stk. 2, 2. pkt., er nu indeholdt i lovforslagets § 36, stk. 2, og det er således med lovforslaget ikke hensigten at ændre den nuværende regulering af området.

Til § 40

Bestemmelsen svarer til kødlovens § 4.

Til § 41

Bestemmelsen svarer til kødlovens § 3, stk. 1.

Det er hensigten at videreføre den gældende praksis, hvorefter såvel slagtning som slagtemæssig behandling m. v. skal ske på ejendommen. I det omfang dette sker med fremmed assistance, vil mobile anlæg o.lign., som denne medbringer, efter omstændighederne være omfattet af lovforslagets § 44, stk. 2, jf. bemærkningerne til denne bestemmelse.

Der vil med hjemmel i stk. 2 og lovforslagets § 37 kunne ske regulering af hjemmeslagtning, herunder af anvendelsen af sådanne mobile anlæg o.lign.

Til stk. 2.

Bestemmelsen viderefører den i kødlovens § 3, stk. 2, indeholdte mulighed for at tillade primærproducenters salg af kød. Den påtænkes alene anvendt til at videreføre de eksisterende muligheder for fjerkræproducenters salg af fjerkræ og jægers salg i mindre omfang af det af vedkommende nedlagte vildt direkte til forbrugerne.

Til § 42

Bestemmelsen samler de i mælkeproduktlovens § 2, stk. 2, og æglovens § 5 indeholdte muligheder for at fastsætte regler for primærproducenters salg af egne produkter direkte til forbrugerne. Der henvises i øvrigt til de indledende bemærkninger til kapitlet. Bestemmelsen finder ikke anvendelse for primærprodu-

centers salg af kød til private, idet dette reguleres af lovforslagets § 41, stk. 2.

Til kapitel 8.

Virksomhederne

Et centralt element i den nuværende lovgivning på fødevarerområdet udgøres af reguleringen af tilvirkning og forhandling af fødevarer. De gældende regler i de forskellige love på fødevarerområdet udviser mange fælles træk. Der er således både i levnedsmiddelloven, kødloven, mælkeproduktloven, fiskekvalitetsloven og ægloven krav om forudgående autorisation eller godkendelse af virksomhed, som vil påbegynde tilvirkning eller forhandling af fødevarer.

Bestemmelserne i kapitlet udgør en sammenskrivning af de virksomhedsrelaterede regler i de nævnte 5 love, idet det med lovforslaget er tilsigtet, at substansen i den nuværende regulering i alt væsentligt bliver opretholdt uændret.

I forhold til den gældende lovgivning indebærer forslaget på en række områder en sproglig harmonisering. Dette gælder bl.a. begreberne »autorisation« og »godkendelse«, som i lovforslaget er knyttet til henholdsvis tilvirkning og til engros- og detailforhandling. Dette svarer til sprogbrugen i levnedsmiddelloven, medens autorisation er anvendt for alle typer af virksomheder omfattet af mælkeproduktloven, fiskekvalitetsloven og ægloven. Inden for kødlovens område har »autorisation« hidtil været anvendt for virksomheder, som har tilladelse til eksport, medens »godkendelse« er knyttet til de kødvirksomheder, der udelukkende må afsætte deres varer her i landet.

Som det også fremgår af bemærkningerne til §§ 44 og 45 indebærer den ensartede sprogbrug ikke ændringer i forhold til den eksisterende praksis for autorisationer og godkendelser. Det skal i den forbindelse understreges, at der ikke er nogen grundlæggende forskel mellem autorisation og godkendelse. Der er for begge udtryks vedkommende tale om en tilladelse, som skal foreligge, inden den pågældende aktivitet påbegyndes, og der kan knyttes vilkår til såvel autorisation som godkendelse. Anvendelsen af de to udtryk skal alene ses som et udtryk for, at der som hovedregel vil være knyttet flere krav, herunder vilkår, til tilvirkning af fødevarer end til engros- eller detailforhandling.

Som det fremgår af § 31, stk. 3, i lovforslaget, gælder reglerne om autorisation, godkendelse og registrering i kapitel 7 som udgangspunkt ikke for primærproduktionen, men som også nævnt i bemærkningerne til denne bestemmelse vil bestemte dele af primærproduktionen blive omfattet af disse regler.